

Prefață la ediția aniversară

De Erich von Däniken

De la publicarea cărții *Amintiri despre viitor*, în februarie 1968, am fost întrebat în întreaga lume cum a apărut ea și cum mi-a venit această idee „nebunească”. Fiecare lucru, la timpul lui:

Provin dintr-o familie strictă catolică din Elveția, iar tatăl meu a considerat că ar trebui să primesc o educație orientată spre teologie. Așa că l-a trimis pe Erich, în vârstă de 16 ani, la Colegiul Saint-Michel din Fribourg. Era un internat condus de iezuiți. Ideea mea despre Dumnezeu la acea vreme era grandioasă și, în același timp, de neînțeles și a rămas așa până în ziua de azi. Dar Dumnezeu - ORICINE sau ORICE ar fi fost - trebuia să aibă câteva caracteristici minime, credeam eu. Adevăratul Dumnezeu trebuia să fie impecabil, Dumnezeu nu putea greși. Ar trebui să fie omniprezent și să nu aibă nevoie de un vehicul care să îl ducă din punctul A în punctul B. Și, mai ales, Dumnezeu ar trebui să fie atemporal. O ființă care trebuie să facă experimente și apoi să aștepte să vadă ce rezultă din ele nu

poate fi Dumnezeu. Acestea erau gândurile despre Dumnezeu din creierul confuz al unui tânăr de 16 ani.

La lecțiile de teologie, trebuia întotdeauna să traducem texte din *Biblie*. Adesea, din greaca veche sau latină în germană. De aici, începea nenorocirea. Dumnezeul Vechiului Testament folosea vehicule pentru vizitele sale pământești. Deseori, descrise cu atribute precum „fum”, „foc”, „cutremur”, „zgomot”. „Îngerii căzuți” sau „fiii lui Dumnezeu” coborau din cer și se culcau cu frumoase pământene. Citiți despre asta în prima carte a lui Moise. Dumnezeul biblic făcea experimente și nu știa rezultatul, ba, mai mult, greșea. Mai întâi, l-a creat pe om și a văzut „că era bun”. Dar, mai târziu, „Domnului i-a părut rău că l-a făcut pe om pe pământ și s-a mâhnit în inima Lui”.

El a decis atunci să înece întreaga omenire - cu excepția lui Noe și a familiei sale.

Ce fel de Dumnezeu contradictoriu era acesta? Îndoielile cu privire la propria religie mă chinuiau și am vrut să știu dacă și alte culturi antice cunoșteau astfel de povești despre Dumnezeul lor, așa cum am făcut noi în cultura iudeo-creștină. Timp de ani de zile, m-am scufundat în poveștile despre originile altor religii. Și iată că indienii, tibetanii, egiptenii, incașii, mayașii și aztecii etc. aveau și ei zei care coborau de pe firmament cu fum, foc, cutremure și zgomot. Aceasta a fost nașterea *Amintirilor despre viitor*.

După 5 ani la școala iezuită, am fost atras de domeniul gastronomiei. Nu era nimic special, deoarece bunica mea conducea un hotel-restaurant și bucătăria elvețiană avea o bună reputație internațională. Am fost ospătar, bucătar, barman, recepționar și student la școala hotelieră. Pe par-

cursul anilor în care am muncit prin hoteluri, mi-am urmat cu pasiune hobby-ul: căutarea originilor zeilor. Am devorat nenumărate lucrări arheologice și teologice, am călătorit mult, am vizitat situri arheologice și temple în țări îndepărtate. Din când în când, am reușit să public /artico- lașe despre cercetările mele în diverse reviste. La 8 decembrie 1964, ziarul canadian în limba germană *Der Nordwesten* (publicat în Winnipeg) a publicat un articol de-al meu care umplea o pagină întreagă. Titlul său: „Au primit strămoșii noștri o vizită din spațiu?”.

În paralel cu hobby-ul, cariera mea profesională a luat avânt. În 1966, am devenit manager al unui hotel de lux din Davos (Elveția). Iar după-amiaza, stăteam într-o cameră mică și scriam un manuscris, care avea să devină mai târziu un bestseller internațional.

Acum, începeau noi dificultăți. Am trimis manuscrisul la 25 de edituri, dar toate l-au respins. Scrisori cu răspunsurile obișnuite aterizau pe biroul meu cu regularitate: „Regretăm ...”, „nu este potrivit pentru editura noastră ...”, „prea speculativ ...”, „prea neprofesionist ...”, „antireligios ...” etc. Știam că stau pe un vulcan, dar nimeni nu era interesat. Unul dintre oaspeții mei de la hotel era Dr. Thomas von Randow, pe atunci, redactor științific al săptămânalului german *Die Zeit*. Discutam adesea la bar și, în cele din urmă, l-a sunat pe un editor german pe care îl cunoștea de mult timp. Era directorul editurii Econ din Düsseldorf, care a spus că am putea încerca un tiraj mic de 2.000 de exemplare. În februarie 1968, cartea mea *Erinnerungen an die Zukunft (Amintiri despre viitor)* a fost publicată.

Săptămânalul elvețian *Die Weltwoche* a decis să-mi tipărească volumul în mai multe tranșe. Acest lucru a de-

clanșat o avalanșă. În doar câteva săptămâni, cartea s-a vândut în 20.000 de exemplare numai în Elveția. Succesul a depășit granițele în Germania și în Austria. La un an de la publicare, Editura Econ a tipărit cea de-a 30-a ediție - 800.000 de exemplare, inclusiv edițiile anterioare. Noi traduceri au fost adăugate, lună de lună. *New York Times* scria că a izbucnit un nou virus, numit „Dänikenită”.

Odată cu valul de succes, au venit și criticile. Ca și cum ar fi căzut o ploaie caldă, au răsărit din pământ „contra-cărți”. Unele dintre ele erau fără sens. Desigur, au existat și greșeli în *Amintiri despre viitor*. Ca tânăr autor, ești entuziast și credul. Îți lipsește autocritica. Adopti puncte de vedere din alte cărți, chiar științifice, doar pentru a ți se spune mai târziu că acele puncte de vedere ale unui om de știință foarte apreciat au fost între timp infirmate. Sau crezi un ghid turistic, aparent, respectabil, doar pentru a-ți da seama, un an mai târziu, că descrierile sale ale unor ruine au fost absurde. De exemplu, am scris în *Amintiri despre viitor* că insula Elephantine (Aswan, Egipt) și-a primit numele, doar pentru că, văzută de sus, părea să aibă conturul unui elefant. Acest lucru mi-a fost explicat pe loc. În realitate, insula poartă respectivul nume, pentru că elefanții obișnuiau să pască pe ea. Sau am scris despre un stâlp făcut dintr-un metal necunoscut, care se află în curtea unui templu din Delhi (India). Stâlpul nu ruginește, mi-au spus la vremea respectivă custozii templului. Era făcut dintr-un aliaj extraterestru? am întrebat eu. Între timp, porcăria ruginește.

În ciuda câtorva erori, niciuna dintre pietrele de temelie ale procesului meu de gândire nu s-a prăbușit. Există un lucru bun pe care criticii l-au trecut mereu cu vederea:

există 323 de semne de întrebare în *Amintiri despre viitor*. Întrebările sunt opusul afirmațiilor.

Din 1969, au apărut numeroase filme și seriale tv cu ideile mele. Printre acestea, se numără serialul tv *Ancient Aliens*, de pe History Channel din SUA. Alte persoane au preluat subiectul și au scris cărți despre zeii extraterestri. Printre ei, unii oameni de știință, având în vedere descoperirile din domeniile lor respective. După *Amintiri despre viitor*, am scris alte 46 de cărți de nonficțiune. Toate abordează aceleași întrebări: au primit strămoșii noștri o vizită din spațiul cosmic? Au fost zeii antici astronauți extraterestri?

Astăzi, la vârsta de 88 de ani, știu sigur că bătrânul nostru Pământ a fost odată vizitat de extraterestri. Dar mai știu și că acei vizitatori le-au promis strămoșilor noștri că se vor întoarce pe Pământ. Ei s-au întors de atunci - vezi OZN-urile. Iar omenirea ar face bine să ia în considerare această idee.

Totul a început cu îndoieli, de natură religioasă, la un internat catolic iezuit...